

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **S. K.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Hlavního města Prahy**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Křížkova 12, Praha 8, proti rozhodnutí žalovaného č. j. KRPA-433818-16/ČJ-2015-000022 ze dne 28. 10. 2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 4 A 95/2015 - 40 ze dne 29. 12. 2015,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 29. 12. 2015, č. j. 4 A 95/2015 - 40 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž městský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného 28. 10. 2015, č. j. KRPA-433818-16/ČJ-2015-000022 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce.

Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu, přičemž namítal nutnost přednostní aplikace zvláštního opatření za účelem vycestování. Dále namítal nepřiměřenost doby zajištění stanovené v trvání 90 dnů.

Městský soud **napadeným rozsudkem** žalobu zamítl. Tvrzení žalobce, že nemohl mařit výkon správního vyhoštění, neboť se domníval, že pobývá na území ČR oprávněně, posoudil městský soud jako účelové. Městský soud uvedl, že pokud žalobce tvrdí, že mu nebylo známo, že bylo pravomocně negativně rozhodnuto ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a počala znovu běžet lhůta pro jeho vycestování, není tato skutečnost podstatná pro posouzení žalobcova přístupu k realizaci výkonu správního vyhoštění. Je nepochybné, že žalobce si byl vědom neoprávněnosti svého pobytu na území ČR a neučinil pro to, aby svůj pobyt legalizoval, popřípadě aby si opatřil cestovní doklad a dobrovolně vycestoval, žádný krok od roku 2010. V rámci tohoto řízení není městský soud oprávněn posuzovat, zda bylo řádně v jiném řízení soudem doručováno. Městský soud dospěl k závěru, že žalovaný správně vyhodnotil žalobcovu situaci se závěrem, že v jeho případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, protože již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se žalobce postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. Skutečnosti plynoucí z jeho výpovědi do protokolu o podání vysvětlení rovněž nasvědčují tomu, že v ČR nemá místo pobytu a nedisponuje finančními prostředky. Městský soud dále nepovažoval dobu zajištění za neadekvátní s ohledem na nutnost vyřízení jednotlivých kroků v rámci realizace správního vyhoštění. Z těchto důvodů městský soud žalobu zamítl.

Proti tomuto městskému soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) **kasační stížnost**, a to z důvodu vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí zrušit (§ 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel v žalobě namítl, že byl nezákonně zajištěn a namísto zajištění měla být aplikována zvláštní opatření za účelem vycestování. Stěžovatel poukázal na to, že v žádném případě nemařil výkon správního vyhoštění úmyslně, neboť v jeho případě je nepochybné, že vědomý negativní postoj k výkonu správního vyhoštění absentuje a přebývání na území České republiky po skončení doby určené k vycestování není výsledkem úmyslného nerespektování rozhodnutí, nýbrž výsledkem jiných skutečností. V případě stěžovatele proto měl žalovaný zhodnotit, jestli i za této situace je nezbytné a důvodné aplikovat institut, který zcela zásadním způsobem zasáhne do základního práva cizince na svobodu. Stěžovatel poukázal na to, že na území České republiky pobýval v době, kdy nabylo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelnosti, nelegálně neúmyslně, neboť nebyl seznámen s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, neboť mu toto usnesení nebylo fakticky doručeno. V případě stěžovatele tedy existují výjimečné okolnosti, k nimž je třeba přihlídnout při zhodnocení nutnosti omezení jeho osobní svobody a obzvláště při zhodnocení možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b a 123c cizineckého zákona.

Stěžovatel nezpochybňuje správný názor soudu na to, že to, že se mylně domníval, že dosud nebylo pravomocně rozhodnuto o jeho žalobě proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, nemá vliv na protiprávnost jeho pobytu. Stěžovatel se však domnívá, že tato skutečnost má zásadní vliv na posouzení nutnosti jeho zajištění a omezení na osobní svobodě. Stěžovatel připomenul rozsudek Nejvyšší správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 - 29, a uvedl, že Nejvyšší správní soud zastává názor, že v případě nevycestování z území České republiky po vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění

pokračování

je aplikace zvláštních opatření za účelem zajištění cizince vyloučena zásadně, tedy nikoliv bezvýjimečně. Právě takovou výjimku pak představuje případ stěžovatele, který nevycestoval z toho důvodu, že se mylně domníval, že dosud probíhá soudní řízení o jeho žalobě proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, a tudíž není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Stěžovatel totiž nerespektoval vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění nevědomky. V případě, že by byl informován o negativním rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, je zcela nepochybné, že by podal proti rozhodnutí kasační stížnost, jež by stěžovateli zabezpečila legální pobyt na území České republiky. V případě stěžovatele se nelze domnívat, že by nehodlal spolupracovat při realizaci správního vyhoštění. Sám stěžovatel se identifikoval správnímu orgánu pomocí průkazu žadatele o mezinárodní ochranu a je očividné, že vůbec netušil, že přezkumné soudní řízení již bylo skončeno. Tyto zvláštní okolnosti měly být zhodnoceny jak žalovanou, tak soudem. S ohledem na to, že zajištění představuje závažný zásah do základního práva na svobodu, je žalovaná povinna přistupovat k takovému opatření opatrně a pouze v případech, kdy nejsou dány jiné prostředky dosažení účelu samotného zajištění. Úmyslnost nebo neúmyslnost nelegálního pobytu v době, kdy správní rozhodnutí o vyhoštění nabylo vykonatelnosti, je důležitým kritériem, které musí být pečlivě zváženo. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že podle jeho názoru nelze ve věci účinně uplatnit kasační důvod dle § 103 písm. b) s. ř. s. Kasační stížnost podaná z důvodu vážných vad správního řízení, pro které mělo být rozhodnutí správního orgánu zrušeno, není s ohledem na stěžovatelovu argumentaci přiléhavá. Z jeho námitek nelze vyčíst, jakého zásadního pochybení se žalovaný dopustil. Žalovaný připomněl, že zde existovala důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude mařen, a proto bylo třeba volit zajištění stěžovatele. Žalovaný rekapituloval, v čem spatřoval tyto důvodné obavy. Žalovaný dále rozporoval stěžovatelovo tvrzení o nevědomosti o pravomocně ukončeném řízení o mezinárodní ochraně. Stěžovatel se totiž po dobu řízení o udělení azylu měl zdržovat na adrese hlášeného pobytu. Každou jeho změnu byl povinen pro účely řízení oznámit. Pokud tak neučinil, sám zapříčinil způsob doručení písemnosti v rámci řízení o jeho žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany. Stěžovatel jistě také mohl činit aktivní kroky směřující ke zjištění výsledku a stavu řízení sám. Mohl pro získání informace o stavu řízení a jeho oprávnění k pobytu telefonicky kontaktovat ministerstvo, popřípadě se dostavit ke správnímu orgánu osobně a zde si informaci o výsledku jeho řízení vyžádat. Výsledek řízení před soudem rovněž mohl velmi jednoduchým dotazem prostřednictvím internetu získat na stránkách soudu. Dále žalovaný podepřel odkazy na judikaturu Nejvyšší správního soudu svůj názor, že jednání stěžovatele prokazuje důvodnou obavu, že se sám dobrovolně nepodrobí rozhodnutí o správním vyhoštění. Navíc žalovaný uvedl, že v případě stěžovatele nebylo možné uplatnit zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatel nedisponoval finančními prostředky pro složení kauce a sám uvedl, že neví, kde bude nyní bydlet. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Stěžovateli bylo dne 1. 9. 2011 uloženo správní vyhoštění v délce 3 roky z důvodu, že na území České republiky pobýval neoprávněně od 17. 11. 2005 do 24. 8. 2011 a dále od roku 2006 do 24. 8. 2011 bez cestovního

dokladu. Dále mu bylo dne 31. 10. 2014 uloženo správní vyhoštění v délce 6 měsíců z důvodu, že od 5. 10. 2014 do 8. 10. 2014, tedy v době platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, pobýval na území České republiky a dále od 5. 10. 2014, kdy zničil svůj doklad, pobýval na území bez platného cestovního dokladu. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 11. 2014. Řízení o mezinárodní ochraně bylo se stěžovatelem zahájeno dne 28. 11. 2014, toto řízení bylo ukončeno odmítnutím žaloby krajským soudem, jehož rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 9. 2015. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 28. 10. 2015 stěžovatel uvedl, že nevěděl o tom, že řízení o mezinárodní ochraně bylo ukončeno odmítnutím žaloby a dne 14. 9. 2015 toto rozhodnutí nabylo právní moci. Dále uvedl, že neví, kde bude bydlet, a bude bydlet různě u známých nebo příbuzných. Peníze mu posílá matka, a sem tam má nějakou brigádu. Finanční prostředky k dalšímu pobytu a vycestování nemá, ale může sehnat nějaké peníze u sestřenic. Nemá finanční prostředky na složení finanční záruky. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 31. 10. 2014 bylo vykonatelné dne 15. 10. 2015. V době kontroly dne 28. 10. 2015 tedy stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně a to ode dne 15. 10. 2015, kdy bylo vykonatelné správní vyhoštění.

Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle § 123b zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění

„(1) Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“).

(2) Zvláštní opatření za účelem vycestování lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje.

(3) O druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neobroží výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. (...)“

Stěžovatel nerozporoval, že v době od 15. 10. 2015 do 28. 10. 2015 nevycestoval z území ve smyslu rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatel však má za to, že žalovaný měl vzít do úvahy jeho nevědomost o pravomocně ukončeném řízení o mezinárodní ochraně a tedy i nevědomost o jeho nelegálním pobytu, a namísto zajištění aplikovat zvláštní opatření za účelem zajištění.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí mimo jiné konstatoval, že stěžovatel si musel být vědom toho, že jeho řízení o azylu bylo ukončeno odmítnutím žaloby a toto rozhodnutí nabylo

pokračování

právní moci, tudíž muselo být doručeno stěžovateli nebo jeho zmocněnému zástupci zákonným způsobem. Žalovaný vycházel z jemu dostupných evidencí. K neuložení zvláštních opatření žalovaný přistoupil zejména z důvodu nebezpečí opětovného nerespektování právních předpisů a zmařením správního rozhodnutí. Tento závěr je podložen opakovaným porušením zákona o pobytu cizinců a vědomým zmařením výkonu správního rozhodnutí. Žalovanému nezbylo nic jiného, než od možnosti uložení zvláštních opatření upustit. Stěžovatel totiž nedisponoval finančními prostředky a dále nedisponoval stálou adresou pobytu, na které by se zdržoval a přebíral poštu. Městský soud se s hodnocením žalovaného ztotožnil a dospěl k závěru, že je nepochybné, že stěžovatel si byl vědom neoprávněnosti svého pobytu a nečinil proto, aby svůj pobyt legalizoval, popř. aby si opatřil cestovní doklad a dobrovolně vycestoval, žádný krok od roku 2010. Žádostí o udělení mezinárodní ochrany pouze odložil vykonatelnost uloženého správního vyhoštění. Městský soud také konstatoval, že stěžovatel nemá v České republice místo pobytu a nedisponuje ani finančními prostředky. Městský soud dále uvedl, že to, že si stěžovatel nebyl neoprávněnosti pobytu vědom, není důvodem pro to, aby soud považoval postup žalovaného za postup v rozporu se zákonem.

Nejvyšší správní soud se s posouzením městského soudu a posouzením žalovaného ztotožňuje. Jak plyne ze všech uvedených skutečností, v případě stěžovatele byla splněna podmínka pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatel v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění z území nevycestoval. Žalovaný však musel zvážit, zda nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a zkoumat, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění. Z konkrétních okolností posuzovaného případu bylo zřejmé, že stěžovatel již jednou v minulosti nerespektoval uložení správního vyhoštění a opětovně na území České republiky neoprávněně pobýval, konkrétně v období od 5. 10. 2014 do 8. 10. 2014. Toto jednání předcházelo řízení o mezinárodní ochraně a ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel si byl svého neoprávněného pobytu vědom. Stěžovatel nyní poukazuje na nevědomost toho, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo pravomocně ukončeno, a na základě této výjimečné okolnosti měl žalovaný namísto zajištění uložit zvláštní opatření. Nejvyšší správní soud však neshledal kasační námitku důvodnou. V rozsudku ze dne ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013 - 34 (všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud uvedl: *„(v)olba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž lze např. řadit již zmíněné zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Při hodnocení toho, zda uložení zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno líšit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. Zatímco v prvním zmíněném případě není zcela jisté, že správní vyhoštění bude vůbec uloženo a správní orgán hodnotí z informací o dosavadním jednání cizince, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude mařen ze strany cizince, ve druhém zmíněném případě je situace odlišná v tom smyslu, že již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění.“* I v případě, že si stěžovatel podle jeho tvrzení nebyl v posuzovaném případě vědom ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany, ze všech skutečností, které předcházely rozhodnutí o zajištění, mohl žalovaný dovodit, že v jeho případě hrozí vyhýbání se výkonu správního vyhoštění. Nadto stěžovatel opomíjí, že v jeho případě nebylo možné uložit zvláštní opatření také z důvodu, že nedisponoval finančními prostředky a neměl adresu, na které by se mohl zdržovat. V rozsudku ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013 - 34, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„(d)alší podmínkou pro možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince je skutečnost, že cizinec vůbec může tato zvláštní opatření naplnit*

(tj. např. že existuje adresa pobytu cizince, kde je oprávněn se zdržovat, nebo že cizinec disponuje peněžními prostředky, které lze složit jako finanční záruku). Aby mohla být zvláštní opatření uložena, je třeba naplnit kumulativně jak podmínku, že jejich uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, tak podmínku, že cizinec je vůbec schopen opatření naplnit. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že není naplněna podmínka zde zmíněná jako první, nemělo význam podrobně zkoumat okolnosti významné pro posouzení podmínky zmíněné jako druhé.“ Podobně v rozsudku ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 Azs 97/2015 - 22, soud uvedl, že „(..)v posuzované věci je tedy nezbytné vážit, zda by uložení mírnějších opatření neohrozilo výkon správního vyhoštění a současně posoudit, zda by stěžovatel byl schopen a ochoten jednotlivá omezení vyplývající z použití zvláštních opatření splnit. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je pak samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“ Ze všech posuzovaných okolností je zřejmé, že v případě stěžovatele žalovaný tato opatření uložit nemohl, neboť stěžovatel nebyl schopen tato opatření splnit.

V rozsudku ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 - 29, na který odkazuje v kasační stížnosti i stěžovatel, dospěl Nejvyšší správní soud k právnímu závěru, že „(z)a situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a je proto rozhodováno o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je v zásadě vyloučeno, aby správní orgán přistoupil namísto jeho zajištění k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b téhož zákona.“ Dále v rozsudku ze dne 1. 4. 2015, č. j. 1 Azs 243/2014 - 30, uvedl: „Jak vyplývá z § 123b zákona o pobytu cizinců, možnost uložení zvláštních opatření se vztahuje pouze na dobu před nabytím vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud stěžovatel včas nesplnil povinnost dobrovolně vycestovat, zvláštní opatření (povinnost oznámit policii místo pobytu a setrávat v něm a finanční záruka) již nemohou plnit svůj smysl a účel, kterým je záruka budoucího vycestování cizince v souladu s rozhodnutím o správním vyhoštění.“ (srovnej bod 18) Pokud stěžovatel z rozsudku č. j. 9 Azs 192/2014 - 29 dovozuje, že aplikace zvláštních opatření za účelem zajištění cizince je vyloučena zásadně, tedy nikoliv bezvýjimečně a právě takovou výjimku pak představuje jeho případ, Nejvyšší správní soud tento názor stěžovatele nesdílí. Žalovaný v jeho případě dovedl hrozbu vyhýbání se výkonu správního vyhoštění nejen na základě jeho nevycestování poté, co bylo pravomocně ukončeno řízení ve věci mezinárodní ochrany, ale ze všech skutečností, které tomuto jednání předcházely. Situace stěžovatele za daných okolností ani neumožňovala uložení těchto opatření. Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost **zamítl**.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Stěžovateli byl již v řízení před městským soudem ustanoven zástupce. Ustanovený zástupce Mgr. Jindřich Lechovský provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou právní porada přesahující jednu hodinu ze dne 5. 2. 2016 [§ 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc, (dále jen „advokátní tarif“) a písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] spočívající v sepsání doplnění kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši

pokračování

3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3.400 Kč. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty činí 1.428 Kč. Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 8.228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu